

Kelly Rimmer

ootamatu

Originaali tiitel:
Kelly Rimmer
Unexpected
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või elus või surnud inimestega on kokkusattumus.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Lantana Management Pty Ltd.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E12389120
ISBN 978-9949-82-694-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Jodiele

ESIMENE PEATÜKK

Marcus

„NIISIIS, MA TAHAKSIN SULLE täna õhtul midagi rääkida...“

Minu parima sõbra ja korterikaaslase hää! kõlab kummaliselt, aga uksest sisse astudes on mul seljataga kolmeteistkümmetunnine tööpäev kontoris ja ma olen nii näljane, et ei suuda eriti mõeldagi. Mis iganes Abbyga ka lahti pole, pakub see mulle huvi, aga pean enne jutuajamist midagi hamba alla saama.

On esmaspäeva õhtu, mis tähendab, et me sööme varakult, sest Abbyl on kell kaheksa kohtumine oma mänguritest sõpradega, mis omakorda tähendab, et on minu kord süüa teha. Täna õhtul on mul kavas „valmistada“ Seamlessi restorani abiga midagi taipärast.

„Las ma tellin toidu ruttu ära ja ma luban, et seejärel olen ma nagu üks suur kõrv. Kas sa kana-*laks*a't sooviksid? Või läheb täna pigem kala?“ Ma pean igaks juhuks üle kontrollima, sest kuigi ma tean peast, mida ta tahab, on meie vaidlus kana- *versus* kalakarri kestnud juba pikemat aega ja paistab, et midagi kindlat pole veel otsustatud.

„Palun kana. Ja tead, tegu pole lihtsalt tujuga – ma olen selle peale kaua mõelnud ja mul on omad põhjused.“

„Kindlasti... kevadrulle?“

„Absoluutselt. Tegelikult, äkki võtad neid kohe topelt?“

„Võib ikka.“

„Ei, oota...“

„Võtame topelt ja kui sa ise ei jõua süüa, siis võtan need endale.“

„Hea küll.“

Ma lõpetan tellimuse, panen iPadi tagasi diivanilauale ja vaatan Abby poole. Me istume oma tavalistel kohtadel, samasugustes poosides nagu alati. Mina olen paremal pool käetoe juures, kuhu on asetatud puldid, sest Abby jutu järgi olen ma kontrollifriik ja pean saama telekanaleid hallata. Abby on vasakul, sest nii on ta kõige lähemal oma magamistoale ja seega ka tualetile, et ta saaks tihti pissil käia, mida ta teeb iga viie minuti järel.

„Niisiis, sa tahtsid millestki rääkida?“ õhutan ma teda õrnalt takka. Abby pilk on suunatud kaugusesse, ta hoiab hellalt käes pooleldi täis kallatud veinipokaali ja libistab hajameelselt sõrmeotsa mööda selle serva. Enne kui ta midagi öelda saab, teeb iPad iseloomulikku häält – märguanne, mille ma kohe ära tunnen. Abby kergitab kulme ja osutab tahvlile.

„Vaata järele,“ lausub ta valvsalt. „Võib-olla on õhtusöögi tellimisega mingi probleem ja ma tõesti *ei suuda* täna näljast nõrkenud Marcusega tegelda.“

Manan näole vabandava naeratuse ja sirutan käe iPadi järele, aga ekraanil pole mõni segane tellimusviga, vaid Facebooki sõnumitaotlus. Kui ma ikooni ära tunnen, tahan ma iPadi tagasi lauale asetada... aga siis jõuavad ekraanil olevad sõnad mulle kohale.

Sul on sõnumitaotlus kasutajalt Warwick Chester.

Ma näitan iPadi Abbyle, kes kissitab kõigepealt silmi ja ahmib siis õhku. Me vaatame pikalt ja uskumatult teineteisele otsa. Siis panen ma iPadi kindlalt ja ekraan allapoole diivanilauale tagasi.

„Ei,“ lausun ma. Mu häälel on käre, ma kõhatan ja proovin uuesti. „Lihtsalt... ei.“ Hingan järsult sisse, siis uuesti raskelt ja pahinaga välja. „Jah. Unustame lihtsalt ära, mis juhtus. Nii, millest sa rääkida tahtsid?“

„Nalja teed või?“ naaksub Abby. „Ei, ma *ei* hakka praegu endast rääkima. Kas sa ei kavatsegi sõnumit avada ja vaadata, mida tal enda kaitseks öelda on?“

„Ei,“ vastan ma, aga pilk eksib ikka ja jälle iPadi suunas. „Persse. Ma ei teagi. Sa arvad, et peaksin?“

„Jah!“

Ma sirutan käe uuesti iPadi poole, aga jään viimasel hetkel kõhkleva. Mis sõnumis ka kirjas pole, on see kakskümmend viis aastat hiljaks jäänud. Võib-olla peaksin ma ta lihtsalt ära blokeerima.

„Hei,“ lausub Abby leebelt. „Kas ma võin ise?“

Noogutan.

Warwick Chester on mu bioloogiline isa. Ta oli suurepärane lapsevanem, kuni paar nädalat enne mu seitsmendat sünnipäeva tööle läks ja enam tagasi koju ei tulnudki.

Esimese paari kadumisele järgnenud nädala kohta ei mäleta ma muud kui kärsitust. Ma olin nii kindel, et ta armastab meid selleks liiga palju, et igaveseks lahkuda; niisiis ma *teadsin*, et on ainult aja küsimus, millal ta tagasi tuleb.

Sellest on möödas kakskümmend viis aastat ja sõnum, mida Abby praegu loeb, on tema esimene katse minuga ühendust võtta. Warwick oli küll kohal mu vanaisa Doni matustel kuu aega tagasi, aga istus tagareas ja lahkus kohe pärast teenistuse lõppu. Ta ei tulnud isegi mind või mu kaksikvenda Lucat tervitama. Nägin teda alles siis, kui läksin appi emale, kes järelehüüet luges.

Päev oli segaselt laialivalgub juba enne, kui ma Warwicki silmasin. Vanaisa Don armastas oma perekonda meeletult, aga oskas ka õel olla, eriti kui asi puudutas mind või Lucat. Ema oli oma isa kaotusest meeletu, aga minus tekitas tema surm tundeid, mis olid pisut keerulisemad. Mul polnud tollel päeval peas piisavalt ruumi tegelemaks Warwicki taasilmumisega, niisiis ma lihtsalt ignoreerisin teda.

„See on grupsõnum sulle ja Lucale.“

Mis oli ka loogiline, nii palju kui siin üldse midagi loogilist sai olla. „Kas sa mäletad, kui ta lahkus?“ küsin ma vaikselt.

„Ma olin, mis... viiene? Ma *tõesõna* mäletan, kuidas koos sinu ja Lucaga puuonnis istusin, samal ajal kui teie püüdsite aru saada, kuhu ta läinud oli.“

„Sa nutsid koos meiega,“ lausun ma leebelt. Abby naeratab mulle kurvalt.

„Ma mäletan, kuidas soovisin, et teaksin, kus ta on. Mõtlesin, et võiksin ta teie, poiste, jaoks üles otsida.“

Abby, Luca ja mina veetsime oma lapsepõlve New Yorgi osariigi põhjaosas Syracuse'i linnas. Minu ema ja mu kasuisa Jack elavad endiselt majas, kus ma üles kasvasin. Teisel pool väikest parki elavad Abby vanemad samas majas, kus *tema* üles kasvas. Abby on minust ja Lucast kaks aastat noorem, aga nii kaua, kui ma mäletan, oleme olnud parimad sõbrad.

On hea, et ta aitab mul selle olukorraga toime tulla, sest ta on alati mu elu olulistel hetkedel kohal olnud.

„Kas ma loen sõnumi sulle ette?“

„Kas ta tahab neeru?“

„Mida? Ei? Kuidas sa üldse niimoodi mõelda võid?“

„Sest see on imelik, et ta kirjutab meile järsku Facebookis nagu mõni vana semu, keda me peale viimast lastelaagrit näinud pole,“ pomisen ma. „*Midagi* ta igatahes tahab, on nii?“

Abby annab iPadi minu kätte ja ma võtan selle ohates vastu.

Kallid Marcus ja Luca!

Minust pole ilmselt eriti kena niimoodi teie ellu sekkuda, aga Doni surm eelmisel kuul ei jäta mulle muud võimalust. Nüüd, kui ta läinud on, tahaksin ma kõik ära rääkida ja loodan, et kas te mõlemad või vähemalt üks teist oleksite valmis minuga mingeidki suhteid taastama, sest vastasel juhul kaob mul selleks viimanegi võimalus.

Mul pole oma äramineku kohta ühtegi vabandust, tunnen ainult sügavat kahetsust ja kurbust, mida kirja teel on võimatu väljendada. Kas oleks võimalik, et te mulle helistaksite?

Warwick

Hingan välja ja panen iPadi uuesti lauale. Abby võtab mul ümbert kinni ja toetab pea ohtes mu rinna vastu.

Abby lõhnab maasikate järele. Ma arvan, et lõhn pärineb ta šampoonist ja see meeldib mulle väga. Tegelikult meeldib see mulle niivõrd, et lähen silmapilguks segadusse. Me oleme rangelt ainult sõbrad, kuigi aasta alguses oli üks lühike periood, kui ma lootsin, et meie vahel võiks olla midagi rohkemat. See tunne on nüüd möödunud ja too ajajärk mu elus meenub mulle vaid siis, kui panen tähele mõnda armsat detaili... näiteks, et Abby lõhnab kogu aeg lihtsalt taevalikult.

„Mul on nii kahju,“ sosistab ta. „Ma ei suuda isegi ette kujutada, kuidas sa end praegu tunned.“

„Minuga on kõik korras, Abs,“ lausun ma vaikselt ja enesekindla lõbususega. *Loomulikult* on minuga kõik korras. Jumala eest, ma olen kolmkümmend kaks aastat vana. Mul on suur korter, imelised sõbrad ja mulle kuulub osa tarkvara arendavast idufirmast, mis areneb nii kiiresti, et vahepeal on tunne, nagu näeksin ma ilusat und.

Abby ei lase end hetkekski ära petta. Ta ajab selja sirgu, et mulle otsa vaadata ja läbitungiv pilk ta pruunides silmades sunnib mind mu enda reaktsiooni lähemalt uurima.

Löök jõuab lõpuks kohale ja ühe sekundi jooksul ei tunne ma end üldse nagu edukas kolmekümne kahe aastane mees. Selle asemel tunnen end sama kohutavalt nagu kunagi seitsmeaastase poisikesena, mil ma igal õhtul voodist esikusse vaibale magama hiilisin, sest tahtsin juhuks, kui isa koju tuleb, esiuksel silma peal hoida.

„Ära üldse hakkagi teesklema, nagu poleks see üks kuradi suur asi,“ lausub Abby midagi ilustamata. „Me oleme nii kaua sõbrad olnud, et pole vaja mulle oma *macho*-mehe jura ajada. Tead mis? Sa peaksid midagi jooma.“

Naeran rabadalt ja hõõrun käega rinda, et suruda alla seal kobrutavat kohutavat ja ebamugavat tundetulva. Korraga olen ma nii segaduses ja haavunud, kuid tunnen ka... lootust. Selle viimase pean ma küll *väga* kiiresti laiaks litsuma.

„Jah. Eks vist tõesti.“

Abby läheb ja toob baarikapist kaks klaasi viskit ning annab diivanile tagasi tulles neist ühe mulle. Lööme klaasid kokku, kallame joogi kõrist alla ja teeme nägusid. Abby paneb tühja klaasi lauale meie ette... ja vist esimest korda kahe aasta jooksul, mil ta minu juurde kolis, kasutab ta joogialust.

Ma mõistan, et liigutus oli mõeldud minule ja puhken vaikselt naerma. Abby naeratab mulle vastumeelselt ja pomiseb siis: „Ma saan sõnumist aru, et Warwick oli kõik need aastad Doniga ühenduses ja hoidis teil, poistel, silma peal. Mis sa arvad, kas võis nii olla?“

„Mitte mingil kuradi juhul.“ Hetkekski kõhklemata raputan ma pead. „Don oleks *mingi* hetk viimase kahekümne viie aasta jooksul midagi maininud. Ei saa öelda, et ta oleks Warwickist rääkimist just vältinud.“ Kuigi Donil oli Warwicki kohta öelda *ainult* solvavaid märkusi, mainis ta teda piisavalt tihti ja ma tean, et kui nood kaks oleks ühendust hoidnud, oleks see jutu sees välja tulnud.

„Mida sa teha kavatsed?“

„Ma ei tea. Kas ta on vastust väärt? Mõnes mõttes oleks õiglane, kui ma ignoreeriksin teda samamoodi, nagu tema mind kõik need aastad ignoreeris. On ju nii?“

Kõikide teistega oleksin ma oma kibestunud tooni pärast piinlikust tundnud, aga Abby ei mõista mind hukka. Meie sõprus on teistsugune.

„Võib-olla peaksid sa tegema nii, nagu süda käsib. Kui tema ignoreerimine tundub olevat õige, siis lase käia.“

„Mitte mingil kuradi juhul ei kavatse mina talle helistada.“ Ma ohkan. Tõmban käega läbi juuste ja hõõrun siis kukalt. „Aga Lucale pean ma ikkagi kõne tegema.“

Üle Abby näo jookseb põgus vari.

„Nojah... võib-olla peaksid sa enne Lucaga rääkimist seda asja natukene ise seedima.“ Abby näkitseb ülahuult ja ta kulmude vahele on tekkinud korts – ilmselge märk, et ta on millegi pärast mures.